

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.702 van 18 februari 2002
in de zaak A. 72.829/VII-15.099.**

In zake : Liliane MARIËN,
 wonende te BRECHT,
 Oostmalsebaan 53

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Liliane MARIËN op 13 januari 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 24 oktober 1996 waarbij het beroep dat de Vlaamse Landmaatschappij had ingediend tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brecht van 3 juni 1996 houdende het verlenen aan verzoekster van de vergunning voor het exploiteren van een veebedrijf te Brecht, Oostmalsebaan 53, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van verzoekster;

Gelet op de beschikking van 27 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 januari 2002 ;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. BEHIELS die, loco Advocaat A. DESMEDT verschijnt voor verzoekster, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster exploiteert een landbouwbedrijf aan de Oostmalsebaan 53 te Brecht, naar eigen zeggen sinds 1986.

De inrichting ligt volgens de bepalingen van het gewestplan Turnhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 september 1977, in agrarisch gebied, bestemd voor de uitbreiding van ontginningsgebied.

1.2. Op 12 juni 1986 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de bouwvergunning voor het oprichten van een rundveestal. Later, op 14 augustus 1989, wordt een bouwvergunning verleend voor de bijhorende woning.

Met een brief van 4 oktober 1989 laat het gemeentebestuur van de gemeente Brecht aan verzoekster weten dat de exploitatie van een stal voor 120 runderen niet vergunningsplichtig is.

1.3. Ingevolge een wijziging van de indelingslijst B bij het ARAB, wordt het houden van runderen in agrarisch gebied vergunningsplichtig vanaf 25 dieren, dit met ingang van 3 april 1990.

De exploitanten verzuimen aangifte te doen van hun vergunningsplichtig geworden inrichting binnen de bij artikel 25 van het ARAB bepaalde termijn van zes maanden.

1.4. Op 5 oktober 1995 maakt de Vlaamse Landmaatschappij proces-verbaal op, omdat voor de aanslagjaren 1991 tot en met 1995 geen aangifte werd gedaan bij de Mestbank. Zeven dagen later worden de bewuste aangiften alsnog ingediend. Nog enkele dagen later volgen stukken die de mestafzet voor die bewuste periode moeten bewijzen.

1.5. Op 19 maart 1996 dient verzoekster bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brecht een milieuvergunningsaanvraag in voor de regularisatie van haar inrichting voor het exploiteren van “10 runderen (mestvee), 55 dieren tussen 1 en 2 jaar, 55 dieren - 1 jaar of in totaal 120 zoogdieren”.

1.6. Onder meer de Vlaamse Landmaatschappij adviseert ongunstig. Het advies luidt als volgt :

“(…)

- Overwegende dat volgens artikel 13 van het Vergunningenbesluit er voor vergunningsaanvragen met betrekking tot de rubrieken 9.3 tot 9.8 van de indelingslijst uitsluitend vergunningen mogen verleend worden voor volgende gevallen :
- hernieuwing van een milieuvergunning van een bestaande veeteeltinrichting waarvan de eindtermijn verstrijkt tussen 1 januari 1996 en 1 juli 1998;

- verandering van de milieuvergunning van een bestaande veeteeltinrichting die voldoet aan de voorwaarden van gezinsveeteeltbedrijf, zonder dat daarbij een stijging van de mestproduktie van de inrichting plaatsgrijpt.
- Overwegende dat voor wat deze inrichting betreft er voor het aanslagjaar 1993 geen aangifte gedaan werd bij de Mestbank; dat bovendien, blijkens de gegevens in het dossier, aan deze inrichting bouwvergunning verleend werd op 12 juni 1986; dat ingevolge artikel 1.1.2 van VLAREM II deze inrichting dus geen bestaande landbouw- noch bestaande veeteeltinrichting is.
- Overwegende dat, voor wat dergelijke inrichtingen betreft, volgens art. 5.9.3.1, §1 van VLAREM II uitsluitend het exploiteren en/of veranderen van ofwel bestaande veeteeltinrichtingen ofwel bestaande landbouwinrichtingen nog toegelaten is; dat deze inrichting, zoals hierboven aangehaald, daar niet aan voldoet; dat bijgevolg deze aanvraag niet verenigbaar is met bovenvermeld artikel van VLAREM II.
- Overwegende dat, zoals hierboven aangehaald, deze inrichting geen basisvergunning heeft; dat de bouwvergunning afgeleverd werd op 12 juni 1986; dat van deze inrichting aangifte gedaan werd bij de Mestbank op 15-10-95 na controle; dat bijgevolg deze inrichting volgens artikel 2, 7° van het Mestdecreet geen bestaande veeteeltinrichting is.
- Overwegende dat de aanvraag betrekking heeft op een nieuwe veeteeltinrichting; dat de aangevraagde mestproduktie van deze inrichting 1.811 kg P₂O₅ is (overeenkomstig 55 runderen jonger dan 1 jaar, 55 runderen tussen 1 en 2 jaar en 10 andere runderen).
- Overwegende dat er tijdens de controle van 5 oktober 1995 44 runderen geteld werden die ouder dan 2 jaar waren (zijnde andere runderen); Overwegende dat aldus de opdeling zoals in het dossier opgegeven niet juist is;
- Overwegende dat ingevolge artikel 2bis, §2, 2°, b) en c) van het Mestdecreet, deze inrichting dient beschouwd te worden als inrichting die in aanmerking kan komen voor notificatie als gezinsveeteeltbedrijf.
- Overwegende dat bijgevolg deze aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 13 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 tot uitvoering van artikel 33 en 34 van het Mestdecreet :
 - geen stijging van de mestproduktie
 - bestaande veeteeltinrichting
 - na verandering voldoen aan de voorwaarden van gezinsveeteeltbedrijf”.

Verder wordt overwogen dat onvoldoende mestafzetmogelijkheden voorhanden zijn en dat de mestopslag niet voldoet aan de Vlareem-voorwaarden.

De conclusie van het advies luidt als volgt :

“Overwegende dat deze aanvraag :

- een exploitatie van een niet bestaande veeteeltinrichting, noch bestaande landbouwinrichting betreft, en dus niet verenigbaar is met artikel 5.9.3.1, §1 van VLAREM II;
- een aanvraag tot exploitatie betreft van een milieuvergunning die niet verenigbaar is met artikel 13 van (het) vergunningenbesluit aangezien :
 - de exploitatie resulteert in een inrichting die in aanmerking kan komen voor notificatie als gezinsveeteeltbedrijf;
 - de aangevraagde exploitatie een stijging van de vergunde mestproductie van deze inrichting tot gevolg heeft;
 - de som van de grondgebonden afzet, de grondverbonden afzet, de afzet via verwerking en de afzet via export niet even groot is als de som van de vergunde produkties van alle inrichtingen van het bedrijf samen;
- niet verenigbaar is met artikel 5.9.2.3, §1 van VLAREM II, aangezien de op deze inrichting geproduceerde mengmest niet gedurende een periode van minimaal 6 maand kan opgeslagen worden;

verleent de Vlaamse Landmaatschappij ongunstig advies voor de gevraagde exploitatie van een inrichting omvattende : 120 grote zoogdieren, waarvan 55 runderen jonger dan 1 jaar, 55 runderen van 1 tot 2 jaar en 10 andere runderen”.

1.7. Op 3 juni 1996 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brecht de gevraagde vergunning.

De ongunstige adviezen worden als volgt weerlegd :

“Gelet op de feitelijke situatie waarin het bedrijf zich bevindt, dat het een bevestiging is van een bestaande situatie als landbouwbedrijf;

Overwegende dat de ongunstige adviezen niet in aanmerking worden genomen, en worden weerlegd door de feitelijke situatie waarin het bedrijf zich bevindt”.

1.8. De Vlaamse Landmaatschappij tekent beroep aan tegen deze beslissing, verwijzend naar de onverenigbaarheid van de vergunning met artikel 13 van het vergunningenbesluit en met artikel 5.9.3. van Vlarem II.

1.9. In de loop van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen verleend :

- a. het advies van AMINAL - milieuvergunningen, buitendienst Antwerpen van 13 augustus 1996 luidt als volgt :

“Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepsindiener VLM als volgt kunnen worden geëvalueerd :

De argumenten van beroeper VLM zijn gegrond. De inrichting heeft blijkbaar nooit over een vergunning beschikt; bij de aanvraag wordt niets over vergunningen vermeld; in het dossier steekt enkel een dokument waaruit blijkt dat de inrichting in 1989 niet vergunningsplichtig was. Over het feit waarom tussen 1990 en 1996 zelfs geen vergunning werd aangevraagd, wordt met geen woord gerept.

Uitbreiding mestproduktie, dus onverenigbaarheid met art. 13 MD in casu. Argument gegrond.

Het betreft evenmin een bestaande landbouw- of veeteeltinrichting, zodanig dat vergunning evenmin mogelijk is. Argument gegrond.

Ook de bouwvergunningstoestand is onduidelijk : exploitant spreekt van een bouwvergunning dd. maart '89 (zonder ze bij te voegen), het beroepen besluit van een Deputatiebesluit dd. 1986 (tijdelijke bouwvergunning).

Tenslotte is het besluit ongemotiveerd : de ongunstige adviezen worden niet weerlegd, er wordt enkel geen rekening mee gehouden gelet op de (niet verduidelijkte) ‘feitelijke toestand waarin het bedrijf zich bevindt’”.

- b. het advies van de Vlaamse Landmaatschappij van 14 augustus 1996 is identiek aan haar advies verleend ten behoeve van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brecht (zie sub 1.6.);
- c. het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie van 8 oktober 1996 is ongunstig. Er wordt verwezen naar de adviezen van AMINAL en de Vlaamse Landmaatschappij, die worden gevolgd;
- d. het bestuur ruimtelijke ordening adviseert stilzwijgend ongunstig.

1.10. Op 24 oktober 1996 wordt het bestreden besluit genomen. Na een uitvoerige weergave van de verleende adviezen die “in aanmerking worden genomen”, voegt de bestendige deputatie nog het volgende toe :

“Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van Brecht in de overwegingen van de bestreden beslissing onder meer stelt dat ‘de ongunstige adviezen niet in aanmerking worden genomen en worden weerlegd door de feitelijke toestand waarin het bedrijf zich bevindt’, zonder te verduidelijken wat die feitelijke toestand behelst; dat het bestreden collegebesluit dan ook gebrekkig is gemotiveerd en bijgevolg artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 30, §1, 5° van titel I van het Vlarem schendt;

Gelet op het schrijven van mevrouw MARIËN Liliane verzonden op 20 september 1996 waarbij zij een fotokopie toestuurt van documenten met het verzoek deze te betrekken bij de behandeling van onderhavig beroep;

Overwegende dat de bijgevoegde documenten van het ministerie van Landbouw dd. 07.01.1985, van het gemeentebestuur van Brecht dd. 04.10.1989 en van de firma FOURAGE HANDEL GEERT OP DE BEECK dd. 05.03.1996 reeds in het milieuvergunningsaanvraagdossier waren gevoegd, zodat mevrouw MARIËN Liliane geen nieuwe elementen aanbrengt door deze nogmaals aan de bestendige deputatie toe te sturen; dat uit het uittreksel uit het proces-verbaal (ref. 06/013/95) dd. 05.10.1995 blijkt dat de inrichting op die datum niet registerplichtig was en er geen mestoverschot was op basis van de aangiften; dat de vergunningsaanvraag echter moet worden beoordeeld volgens de toestand van de inrichting op het ogenblik dat zij werd ingediend, wat in casu gebeurde op 19 maart 1996; dat bovendien inmiddels het decreet van 23 januari 1991, inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, werd gewijzigd door het decreet van 20 december 1995;

Overwegende dat in die omstandigheden het beroep gegrond is, het bestreden schepencollegebesluit wordt opgeheven en de vergunning wordt geweigerd (...);

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat verzoekster haar eerste middel stoelt op “machtoverschrijding, schending van de artikelen 7, 8 en 9 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, schending van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning zoals uitgevoerd bij besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en het vertrouwensbeginsel”; dat zij, samengevat, aanvoert dat het vooreerst onaanvaardbaar is dat zowel in de adviezen als in het bestreden besluit herhaaldelijk wordt gesteld dat het in casu niet om een bestaande inrichting gaat, terwijl uit de feiten duidelijk blijkt dat dat wel het geval is; dat zij daartoe onder meer verwijst naar de bouwvergunning voor de meststal, naar de bouwvergunning voor het woonhuis, die slechts werd verleend op voorwaarde dat de meststal volledig was ingericht en in exploitatie genomen, naar haar LIF-inschrijvingsnummer en naar het gunstig advies van het bestuur milieuvergunningen met betrekking tot de door haar gevraagde grondwaterwinning; dat verzoekster vervolgens, wat de mestafzet in het verleden en voor de toekomst betreft, aanvoert dat de mestoverschotten in de

periode 1990-1995 steeds op een ecologisch verantwoorde wijze werden afgezet, overeenkomstig de bepalingen van het meststoffendecreet; dat zij verwijst naar de door haar voorgelegde mestafzetovereenkomst en naar de wijze waarop de stal wordt uitgebaat; dat het volgens verzoekster een “pot-stal” betreft, hetgeen inhoudt dat de runderen steeds op stro gestald zijn, zodat de naar haar zeggen zeer gegeerde mest rechtstreeks in een container van de afnemer terecht komt; dat zij concludeert dat de stal dusdanig is geconcipieerd dat een eventueel bedrijfsmatig mestoverschot niet tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater kan leiden; dat verzoekster tenslotte stelt dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden omdat zij, uitgaand van de gegevens die haar door de overheid werden verstrekt (zij verwijst daartoe naar de sub 1.2. vermelde brief van het gemeentebestuur van Brecht waarin wordt gesteld dat haar inrichting niet vergunningsplichtig is en naar het proces-verbaal van de Vlaamse Landmaatschappij (zie 1.4.), waaruit blijkt dat het bedrijf niet registerplichtig is en er geen mestoverschot bestaat), erop heeft vertrouwd dat het bedrijf niet vergunningsplichtig was en zij derhalve geen vergunning heeft aangevraagd, maar dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het in casu niet om een bestaande inrichting zou gaan;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord onder meer doet gelden :

“De aanvraag van mevrouw MARIËN Liliane werd ingediend bij het schepencollege van Brecht op 19 maart 1996 en werd ontvankelijk en volledig verklaard op 3 april 1996.

Volgens de omzendbrief van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 9 mei 1996 moet voor de behandeling van milieuvergunningsaanvragen klasse 1 en 2, die ontvankelijk en volledig verklaard zijn vanaf 1 januari 1996, rekening gehouden worden met :

- de bepalingen van Vlarem II en de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, gewijzigd door het decreet van 20 december 1995 (verder Mestdecreet genoemd);
- het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het Mestdecreet, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 9 mei 1996 (verder Vergunningenbesluit genoemd);
- het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van artikel 33, § 1 van het Mestdecreet.

Overeenkomstig artikel 33 van het Mestdecreet kan geen milieuvergunning meer verleend worden voor een inrichting als bedoeld in de Vlaremindelingsrubrieken 9.3. tot en met 9.8, behalve wanneer het gaat om :

- de hernieuwing van een vergunning van een bestaande veeteeltinrichting;
- de volledige verplaatsing van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf.

De overgangsbepalingen voor 1996 worden vastgesteld in artikel 13 van het Vergunningenbesluit. Hierin wordt bepaald dat er enkel nog een vergunning kan verleend worden voor :

- de hernieuwing van de vergunning van een bestaande veeteeltinrichting;
- de volledige verplaatsing van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf;
- de verandering van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf.

Voor de toepassing van voornoemde artikelen is dus in de eerste plaats vereist dat het om een bestaande veeteeltinrichting gaat. In dit verband verwijst verweerster naar de definities in artikel 2, 7° van het Mestdecreet :

Krachtens het 1e lid van dit artikel is een bestaande veeteeltinrichting ‘een inrichting die ten minste één stal omvat met een capaciteit die, in toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, als hinderlijk is ingedeeld in één of meer rubrieken die betrekking hebben op diersoorten vermeld in artikel 5, en waarvoor de definitieve bouwvergunning werd verleend vóór 1 september 1991 en waarvan minstens voor wat betreft het aanslagjaar 1993 vóór 29 september 1993 aangifte gedaan werd bij de Mestbank. In de aangifte die op de inrichting betrekking heeft, moeten de dieren zijn aangegeven’.

Verweerster herinnert eraan -en verzoekster betwist dit niet-dat aan alle voornoemde voorwaarden moet worden voldaan opdat een inrichting kan worden beschouwd als een bestaande veeteeltinrichting voor de toepassing van het Mestdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Welnu, uit de negatieve adviezen van de VLM, de AMV en de PMVC blijkt dat de inrichting van verzoekster niet voldoet aan één van de gestelde voorwaarden, met name dat minstens voor het aanslagjaar 1993 vóór 29 september 1993, aangifte werd gedaan bij de Mestbank, met opgave van de dieren.

Verzoekster geeft dit trouwens toe, aangezien zij in haar verzoekschrift, meer bepaald in het overzicht van de feiten, meedeelt dat zij pas op 12 oktober 1995, tijdens een verhoor door ambtenaren van de VLM, de aangiften voor de aanslagjaren 1991 tot en met 1995 heeft ingediend.

Krachtens het 2e lid van artikel 2, 7° van het Mestdecreet worden ook als bestaande veeteeltinrichting beschouwd ‘de inrichtingen waarvoor na 1 september 1991 en vóór 1 september 1995 de definitieve bouwvergunning en milieuvergunning werden bekomen en die aan de vereiste aangifteplicht in het kader van dit decreet hebben voldaan’.

Aangezien verzoekster zelf aanvoert dat de bouwvergunning op 12 juni 1986 werd afgegeven, dus vóór 1 september 1991, voldoet de inrichting evenmin aan alle in artikel 2, 7°, 2e lid van het Mestdecreet gestelde voorwaarden om erkend te worden als een bestaande veeteeltinrichting.

Het niet voldoen aan de bepalingen van artikel 2, 7°, 1e en 2e lid van het Mestdecreet is op zich reeds voldoende om de milieuvergunning te weigeren.

De aanvraag van verzoekster voldoet echter evenmin aan de voorwaarden van artikel 5.9.3.1. §1 van Vlarem II. Volgens dit artikel is het exploiteren en/of veranderen van een inrichting die is ingedeeld in één of meer van de subrubrieken 9.3., 9.4., 9.5. en 9.8. uitsluitend toegelaten indien het een bestaande veeteeltinrichting betreft of het omvormen inhoudt van een bestaande landbouwinrichting.

Genoemd artikel stelt uitdrukkelijk dat het voldoen aan deze voorwaarden moet blijken uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij.

Bij de adviesverlening moet de VLM de criteria onderzoeken die vermeld worden in de definities van een ‘bestaande landbouwinrichting’ of een ‘bestaande veeteeltinrichting’, overeenkomstig artikel 1.1.2. van Vlarem II :

* ‘bestaande landbouwinrichting’ : een inrichting die overeenkomstig het Vlarem niet als hinderlijke inrichting is ingedeeld voor de subrubrieken 9.3. tot en met 9.8. van de indelingslijst, en waarvan in toepassing van het Mestdecreet minstens voor het aanslagjaar 1993 vóór 29 september 1993 aangifte werd gedaan bij de Mestbank;

* ‘bestaande veeteeltinrichting’ een inrichting die ten minste één stal omvat met een capaciteit die overeenkomstig het Vlarem als hinderlijke inrichting is ingedeeld voor de subrubrieken 9.3. tot en met 9.8. van de indelingslijst, en waarvoor de definitieve bouwvergunning werd verleend vóór 1 september 1991, en waarvan in toepassing van het Mestdecreet minstens voor het aanslagjaar 1993 vóór 29 september 1993 aangifte werd gedaan bij de Mestbank. In de aangifte moeten de dieren zijn aangegeven.

Uit het advies van de VLM blijkt dat voor de inrichting in kwestie weliswaar een bouwvergunning werd verleend op 12 juni 1986, doch dat geen aangifte ervan werd gedaan bij de Mestbank voor het aanslagjaar 1993.

Het betreft in casu dan ook geen bestaande veeteeltinrichting in de zin van artikel 1.1.2. van Vlarem II, zodat de aanvraag niet verenigbaar is met artikel 5.9.3.1. § 1 van Vlarem II.

Blijkbaar gaat verzoekster ervan uit dat de tekortkoming betreffende de aangifteplicht, die zowel het Mestdecreet (art. 2, 7°) als Vlarem II (art. 1.1.2.) opleggen, wordt goedge maakt door de feiten, zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

Verweerder wijst er echter op dat noch het Mestdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten, noch Vlarem II, een afwijking voorzien op de toepassing van beide voornoemde artikelen.

Aangezien het hier in die omstandigheden niet om een bestaande veeteeltinrichting gaat, heeft verweerder terecht de vergunning geweigerd.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet gegrond”;

dat zij, in verband met de twee andere grieven van verzoekster, met name wat de mestafzet en de vergunningsplicht betreft, antwoordt dat, nu zij de vergunning terecht heeft geweigerd omdat de inrichting niet als een bestaande inrichting kon worden beschouwd en dit als een voldoende weigeringsmotief moet worden beschouwd, niet op de andere argumenten moet worden geantwoord;

2.1.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord herhaalt dat het wel degelijk om een bestaande inrichting gaat en dat “uit de niet-aangifte of de administratieve vergetelheid van verzoekster”, waarbij zij doelt op het verzuim tot aangifte bij de Mestbank, niet het tegendeel mag worden afgeleid;

2.1.4.1. Overwegende dat artikel 13 van het Vergunningenbesluit bepaalt :

“Bij wijze van overgangsmaatregel kan voor vergunningsaanvragen die volledig en ontvankelijk verklaard zijn voor 1 januari 1997, met betrekking tot de rubrieken 9.3 tot 9.8 van de indelingslijst alleen een vergunning verleend worden in de volgende gevallen en onder de bijbehorende voorwaarden :

1° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op de hernieuwing van de vergunning van een bestaande veeteeltinrichting. De lopende vergunning dient te verstrijken tussen 1 januari 1996 en 1 juli 1998. Bij de vergunningsaanvraag dient voldaan te worden aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 3, § 2, 1°.

De bevoegde overheid mag enkel een vergunning op proef verlenen overeenkomstig artikel 30, § 4, van het VLAREM met een maximale duur van één jaar.

De einddatum van de vergunning op proef mag maximaal een jaar na de einddatum van de te hernieuwen vergunning liggen en mag niet na 31 december 1998 vallen.

Voor het verstrijken van de termijn van de vergunning op proef wordt volgens de procedure vermeld in artikel 40 van het VLAREM, een definitieve beslissing getroffen. Artikel 40, § 2, 1°, a, en artikel 40, § 2, 2°, a, van het VLAREM met betrekking tot de opmaak van een evaluatieverslag zijn hierop niet van toepassing;

2° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op de volledige verplaatsing van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf. Bij de vergunningsaanvraag dient voldaan te worden aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 3, § 2, 2°;

3° de vergunningsaanvraag heeft betrekking op het veranderen van een bestaande veeteeltinrichting horende bij een gezinsveeteeltbedrijf en mits voldaan wordt aan de volgende voorwaarden :

a) De vergunde productie op de veeteeltinrichting mag niet toenemen tengevolge van de aangevraagde verandering;

b) Het verlenen van de vergunning mag niet tot gevolg hebben dat het bedrijf waartoe de inrichting behoort, na de aangevraagde verandering niet langer als gezinsveeteeltbedrijf kan worden beschouwd.

c) De voorwaarden bepaald in artikel 3, § 2, 1°;

dat het in de in dit artikel opgesomde gevallen telkens om een bestaande veeteeltinrichting moet gaan; dat de definitie van een bestaande veeteeltinrichting is terug te vinden in artikel 2, 7°, van het Meststoffendecreet, dat luidt als volgt :

“(...) een inrichting die ten minste één stal omvat met een capaciteit die in toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning als hinderlijk is ingedeeld in één of meer rubrieken die betrekking hebben op diersoorten vermeld in artikel 5 en waarvoor de definitieve bouwvergunning werd verleend voor 1 september 1991 en waarvan minstens voor wat betreft aanslagjaar 1993 voor 29 september 1993 aangifte gedaan werd bij de Mestbank. In de aangifte die op de inrichting betrekking heeft, moeten de dieren zijn aangegeven.

Worden in het kader van de toepassing van dit decreet ook als bestaande veeteeltinrichting beschouwd de inrichtingen waarvoor na 1 september 1991 en voor 1 september 1995 de definitieve bouwvergunning en milieuvergunning werden bekomen en die aan de vereiste aangifteplicht in het kader van dit decreet hebben voldaan (...);

dat artikel 5.9.3.1. van Vlarem II bepaalt :

“Onverminderd de bijkomende voorwaarden van de afdelingen 5.9.4., 5.9.5. en 5.9.6. is het exploiteren en/of veranderen van een inrichting die is ingedeeld in één of meer van de subrubrieken 9.3, 9.4, 9.5 en 9.8 uitsluitend toegelaten indien het een bestaande veeteeltinrichting betreft of het omvormen inhoudt van een bestaande landbouwinrichting tot een inrichting die is ingedeeld in één of meer van de subrubrieken 9.3, 9.4, 9.5 en 9.8.

Het voldoen aan deze voorwaarden moet blijken uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij”;

dat de in dat reglement gehanteerde definities van “bestaande” inrichtingen luiden als volgt :

“- ‘bestaande landbouwinrichting’ : een inrichting die overeenkomstig artikel 1 van het VLAREM niet als hinderlijke inrichting is ingedeeld voor de subrubrieken 9.3 tot en met 9.8 van de indelingslijst, en waarvan in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen minstens voor het aanslagjaar 1993 voor 29 september 1993, aangifte werd gedaan bij de Mestbank;

- ‘bestaande veeteeltinrichting’ : een inrichting die ten minste één stal omvat met een capaciteit die overeenkomstig titel I van het VLAREM als hinderlijke inrichting is ingedeeld voor de subrubrieken 9.3 tot en met 9.8 van de indelingslijst en waarvoor de definitieve bouwvergunning werd verleend voor 1 september 1991 en waarvan in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen minstens voor het aanslagjaar 1993 voor 29 september 1993, aangifte werd gedaan bij de Mestbank. In de op de inrichting betrekking hebbende aangifte moeten de dieren zijn aangegeven (...);

2.1.4.2. Overwegende dat verzoekster niet betwist dat nooit eerder een milieuvergunning of aktename werd verleend voor haar bedrijf; dat zij evenmin betwist voor wat betreft de periode 1990-1995 ten gepaste tijde geen aangifte te hebben gedaan bij de Mestbank; dat het in casu dus niet gaat om een bestaande veeteeltinrichting in de zin van de hierboven weergegeven reglementaire bepalingen; dat verzoekster evenmin aanvoert dat de sub 2.1.4.1 vermelde artikelen niet van toepassing zijn, of verkeerd werden toegepast, doch enkel uitgaat van de bestaande situatie en de spraakgebruikelijke betekenis van de term “bestaande inrichting”; dat zij dus volledig voorbij gaat aan de juridische betekenis van het begrip, die net als doel heeft het toepassingsgebied van de wettelijke bepalingen zo nauwkeurig mogelijk af te bakenen; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

2.1.4.3. Overwegende dat het motief met betrekking tot het niet voldaan zijn aan de voorwaarde om te worden gekwalificeerd als bestaande veeteeltinrichting een decisief weigeringsmotief uitmaakt dat op zich genomen voldoende is om het bestreden besluit te schragen; dat, nu vaststaat dat het middel, in zoverre het is gericht tegen dit decisief motief, ongegrond is en het motief dus overeind blijft, de grieven van verzoekster in verband met de mestafzet en de vergunningsplicht dan ook niet moeten worden onderzocht;

2.1.4.4. Overwegende, wat de beweerdelijke schending van het vertrouwensbeginsel betreft, dat het gemeentebestuur op 4 oktober 1989 terecht aan verzoekster had laten weten dat de exploitatie van een stal voor 120 runderen niet vergunningsplichtig was; dat de wijziging van de indelingslijst bij het ARAB immers

pas later, op 3 april 1990, in werking is getreden; dat, voorts, de vermelding met betrekking tot het niet registerplichtig zijn (op grond van de jaarlijkse productie van P_2O_5) en de vaststelling dat verzoeksters bedrijf geen mestoverschot had, opgenomen in het proces-verbaal van de Vlaamse Landmaatschappij van 5 oktober 1995, los staan van het feit dat verzoeksters inrichting in de loop van de exploitatie vergunningsplichtig is geworden op grond van het aantal dieren dat wordt gehouden; dat verzoekster, die heeft verzuimd de geëigende procedures te volgen, zich niet met goed gevolg kan beroepen op enige schending van het vertrouwensbeginsel; dat dit onderdeel van het middel evenmin gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in haar tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; dat zij vaststelt dat het besluit niet afdoende is gemotiveerd en geen rekening werd gehouden met haar concrete individuele toestand, omdat :

“a. De beslissing is gebaseerd op adviezen die niet uitgaan van de realiteit nl. dat verzoekster sedert 1986 een veeteelt-bedrijf uitbaat.

b. De risico's voor het milieu worden, noch voldoende bewezen, noch voldoende gemotiveerd. Temeer nu blijkt dat verzoekster voor de samenstelling van het mestafzetsdossier heeft gewezen op de eigen cultuurgronden, de transportovereenkomst dd. 5 maart 1996 en het gebruik van het weiland van de heer MARIËN Marcel.

Omtrent dit weiland wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

c. De Bestendige Deputatie heeft derhalve een aantal kennelijk onjuiste overwegingen opgenomen in zijn beslissing”;

2.2.2. Overwegende dat met de verwerende partij moet worden aangenomen dat het tweede middel grotendeels een herhaling is van de argumenten die in het eerste middel werden aangevoerd; dat hier dan ook kan worden volstaan met een verwijzing naar het sub 2.1.4. gestelde; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien februari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.